

и вкусове.

По него време Вапцаров ми е говорил за руския поет Маяковски и ми е цитирал негови стихотворения.

В някои неща Вапцаров бе доста небрежен, като напр. към вниманието си вид и за това другарите му си правехме пеги. Нехайството му създаваше други главоболия. Баща му, като виден македонски деец, бе ходил по македонски работи в Германия и Америка. От там бе донесъл хубав фотографически апарат, но след 4-5 дена Вапцаров го забрави на плажа и, когато си ходил в отпуск в Банско, казал на родителите си, че оставил апарата си у мене. Щом завършихме и той трябваше да се прибере у тях, изповяда ми, че без апарата се страхува да се завърне, тъй като бил вече казал, че последния е във Варна. Трябваше да купи нов апарат, но нямаше пари. Разтичахме се да събираме пари на заем. Подобен на неговия апарат, но по-доброкачествен, струваше 3.500 лева. Със заем от мичман Цанев и с други 1.500 лева, получени срещу полица, която аз и още един мой съученик, македонец, Нацев подписахме, купихме тоя апарат. След време, когато бях вече изплатил полицата, чрез аванс от заплатата ми, Вапцаров се сети за дълга си и прати пари, спечелени от заплатата му.

Когато заминаваше с влака за Банско, от прозореца на потеглилия влак ми извика, че забравил дипломата си и една жилетка в спалното помещение. Трябваше и там да ходя и по пощата да му пратя дипломата. При заминаването си, той раздаде много долни дрехи, които бе натрупал през време на учението си. Изобщо, беше човек с широка душа.

Особено проявление на Вапцаров бе речта на прощалния банкет с преподавателите и офицерите, след завършване на учението ни, през юни 1932 година.

За да бъде обмислена и подготвена тая реч, повечето другари от нашия 26 випуск се събрахме във втората част на Морската градина. Там си изказахме болките от суровия режим в училището, от неизвестността, която ни очакваше и Вапцаров също виуши някои свои идеи. Речта не бе писана при това обсъждане, а само бяха очертани точките, които трябваше да засегне. Вапцаров имаше упора у нас, затова смело и блестящо стана нашия изразител на следния ден.

След 2-3 дена почти насила го накарах да я напише, за да я имаме за спомен. Той се противопоставяше, но не можа да отклони увещанията и на други другари, та най-сетне се затвори в стаята. Занесохме му хартия, цигари и заставахме на вратата да го пазим, докато я напише. Той възпроеведе речта си, написана с молив.

През 1941 год. идва във Варна. Разхождахме се, приказвахме. Тогава ми подари сбирката си "Моторни песни" с надпис "На Куршума за стари бойни спомени". Направихме и снимки.